

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 września 2020 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II C 134/16, o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi:

1. uchylił w całości wyrok zaoczny wydany 24 sierpnia 2015 r. przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie II C 1114/13,
2. zasądził od S. S. na rzecz A. F. kwotę 10.870 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 marca 2016 roku do dnia zapłaty;
3. oddalił powództwo w pozostałym zakresie wobec pozwanego S. S.,
4. oddalił powództwo w całości wobec pozwanego M. N.;
5. oddalił powództwo w całości wobec pozwanego Central (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.;
6. zasądził od S. S. na rzecz A. F. kwotę 4.661 zł (cztery tysiące sześćset sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
7. nakazał pobrać od S. S. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 969,17 zł (dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych i siedemnaście groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
8. nakazał zwrócić powódce A. F. ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem nadpłaconej części opłaty od pozwu, uiszczonej w dniu 1 października 2013 roku;
9. nie obciążył powódki kosztami procesu wobec pozwanych M. N. i Central (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł..

Od wyroku Sądu Rejonowego apelację wywiódł pozwany S. S. zaskarżając go w części, tj. co do pkt. 2, 6 i 7. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, mianowicie:

1) art. 233 § 1 k.p.c. polegające na błędnej ocenie materiału dowodowego:

- na skutek pominięcia dowodów, które nie pasują do przyjętego przez Sąd I instancji rozstrzygnięcia i dokonywaniu ustaleń sprzecznych z tymi dowodami, takimi jak:

- dowodem z badania stawu kolanowego prawego powódki rezonansem magnetycznym w dniu 16 lutego 2011 roku, które nie wykazało uszkodzenia więzadła, a jedynie stan po skręceniu kolana prawego, co Sąd I instancji pomija milczeniem,

- dowodem z dokumentu z historii choroby powódki ze szpitala w O.-Rehabilitacyjnego w P., z których to dokumentów wynika, że powódka oświadczyła, iż urazu kolana doznała w lutym 2012 roku,

- dowodem z karty informacyjnej szpitala z P., załączonej przez powódkę, gdzie wskazała datę przebytego urazu na luty 2012 roku, którą następnie skreślono i nadpisano luty 2011 roku, a uraz, według twierdzenia powódki, miał miejsce w styczniu 2011 roku,

- dowodem z dokumentu z dnia 18 maja 2009 roku — wprowadzenia zarządcy spółki Central (...) sp. z o.o. w zarząd nieruchomością położoną w Ł. przy ul. (...) przez Komornika Sądowego,

- dowodem z dokumentu postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 14 kwietnia 2008 roku w sprawie sygn. akt I C 54/08, na podstawie którego spółka Central (...) spółka z o.o. została ustanowiona zarządcą tymczasowym nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...),

- dowodem z dokumentu - postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 9 września 2009 roku sygn. akt I Ns 54/08, na podstawie którego pozwany S. S. i jego żona zostali pozbawieni prawa używania nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...),

- dowodem z dokumentu — decyzji (...) z 24 lutego 2009 roku zobowiązującej spółkę Central (...) spółka z o.o. do wyrównania nawierzchni na nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) (k.703 akt Sądu sygn. akt I C 54/08) oraz pisma (...) o braku realizacji decyzji przez tą spółkę,

- dowodem z dokumentu — postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z dnia 22 grudnia 2010 roku wraz z uzasadnieniem w sprawie sygn. akt I C 54/08, z którego wynika, że spółka Central (...) spółka z o.o. nie podjęła działań zmierzających do zapewnienia bezpieczeństwa nieruchomości i porządku na niej, zimną nieruchomości nie była odśnieżona, nie posypana piaskiem.

2) dokonywania istotnych ustaleń w sprawie sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, na podstawie zeznań powódki jej męża, mimo że powódka odmówiła przedstawienia dowodów wskazujących na skutki zdarzenia, które miało miejsce w dniu 10 stycznia 2011 roku na parkingu położonym w Ł. przy ul. (...) w postaci uszkodzenia więzadła krzyżowego przedniego oraz związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą, mimo zobowiązania jej postanowieniami Sądu I instancji, pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c.:

- na rozprawie w dniu 7 października 2016 roku powódka została zobowiązana do złożenia pełnej dokumentacji medycznej od dnia wypadku w dniu 10 stycznia 2011 roku i oświadczenia o otrzymanych świadczeniach z ubezpieczenia z tytułu tego wypadku,

- na rozprawie w dniu 17 lutego 2017 roku powódka została zobowiązana do przedłożenia wyniku badania tomografem komputerowym wraz z płytą CD, które zostało przeprowadzone w dniu 15 lutego 2011 roku i okazane biegłemu sądowemu w toku niniejszego postępowania,

- na rozprawie w dniu 26 maja 2017 roku powódka została zobowiązana do wskazania gdzie, kiedy i za pośrednictwem jakiego biura podróży spędzała zimowy urlop w 2011 roku,

- postanowieniem z dnia 12 czerwca 2019 roku Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy, któremu zlecił wydanie opinii po zapoznaniu się z aktami sprawy i po zbadaniu powódki - na badanie powódka się nie zgłosiła i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności.

3) dokonywaniu ustaleń sprzecznych z materiałem dowodowym zebrany w sprawie, a w szczególności:

a) ustaleń w zakresie odpowiedzialności pozwanego S. S. za wypadek powódki w dniu 10 stycznia 2011 roku, który o wypadku powódki dowiedział się dopiero w toku niniejszego postępowania oraz podnosił, że w tym czasie nie prowadził parkingu w Ł. przy ul. (...), a tym samym nie mógł przyznawać, że rachunek za parkowanie samochodu powódki był wystawiony w jego imieniu,

b) ustaleń co do skutków wypadku powódki sprzecznych z dowodami z dokumentów, a mianowicie z rozpoznaniem wynikającym z karty informacyjnej nr 800 leczenia powódki w szpitalnym oddziale ratunkowym z 12 stycznia 2011 roku oraz wynikami rezonansu magnetycznego z lutego 2011 roku,

c) wadliwej oceny opinii biegłego ortopedy lekarza R. E. i dokonywanie ustaleń na podstawie tej opinii mimo, że wnioski biegłego są sprzeczne z dowodami oraz budzą uzasadnione wątpliwości co do fachowości i rzetelności biegłego

4) naruszenie art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. z powodu braku uzasadnienia dla ustaleń Sądu I instancji:

- dlaczego Sąd I instancji nie rozważył opinii zawartej w aktach sprawy innego biegłego ortopedy dr med. J. F., mimo istotnych sprzeczności między opiniami biegłych lekarzy ortopedów składających opinie w toku niniejszego postępowania, dlaczego przyjął opinię biegłego ortopedy R. E. jako podstawę do swoich ustaleń, dlaczego nie dokonał analizy treści uzasadnienia każdej opinii z osobna, co powoduje, że uzasadnienie wyroku Sądu I instancji nie odpowiada prawu.

- dlaczego Sąd I instancji przy ocenie zeznań powódki i jej męża nie uwzględnił, ani nie uzasadnił skutków odmowy przez powódkę przedstawienia dowodów, do których została zobowiązana przez Sąd I instancji i które pozwoliły by na ustalenie obrażeń jakich doznała powódka w wyniku zdarzenia w dniu 10 stycznia 2011 roku, szczególnie że nie ma żadnych świadków tego zdarzenia.

W konkluzji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu jako bezzasadna.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu (art. 227 k.p.c.) nie są obarczone błędem i znajdują oparcie w materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje zatem wskazane ustalenia za własne.

Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. należy zatem uznać za chybiony w sytuacji, gdy ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji pozostaje w zgodzie z dyrektywami wskazanymi w przywołanej normie prawnej, zaś stanowisko skarżącego stanowi jedynie polemikę z prawidłowo ocenionymi ustaleniami faktycznymi, przyjętymi u podstaw kwestionowanego orzeczenia.

W tym miejscu przypomnieć jedynie wypada, że w doktrynie i judykaturze panuje zgoda co do tego, że z uwagi na przyznaną Sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniem doświadczenia życiowego, czego nie sposób zarzucić Sądowi Rejonowemu.

W sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów możliwe jest wyprowadzenie konkurencyjnych wniosków co do przebiegu badanych zdarzeń, dla podważenia stanowiska Sądu orzekającego nie wystarcza twierdzenie skarżącego o wadliwości poczynionych ustaleń odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, ale trzeba podważyć prawidłowość dokonanej przez Sąd oceny wskazując, że jest ona wadliwa w rozumieniu wyżej przytoczonym. W przeciwnym razie analizowany zarzut sprowadza się do polemiki ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd, co jednak nie jest wystarczające do wzruszenia kwestionowanego rozstrzygnięcia (por. T. Ereciński w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, pod red. T. Erecińskiego, wyd. V, SIP Lex, tak też Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 4 sierpnia 2016r., I ACa 162/16; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000r., V CKN 17/00; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 stycznia 2018r., III AUa 367/17; wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 stycznia 2018r., III AUa 518/17).

Sąd I instancji w sposób prawidłowy dokonał oceny materiału dowodowego w niniejszej sprawie. Nie sposób przyznać skarżącemu racji, iż Sąd pominął dowody, a w zawiązku z tym dokonał ustaleń sprzecznych z pominiętymi

dowodami. Skarżący zarzuca naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., podnosząc, iż powódka podczas pobytu w Szpitalu (...) w P. oświadczyła, że urazu kolana doznała w lutym 2012 roku. Na dowód, skarżący wskazuje dokument z karty informacyjnej szpitala z P., gdzie została wskazana data przebytego urazu, która następnie została skorygowana. Nie może umknąć uwadze Sądu, iż pobytowi w szpitalu towarzyszą lęk, niepokój, nierzadko ból fizyczny. Poszkodowana, wskazując lekarzowi datę zdarzenia na skutek tak silnych bodźców, mogła zatem się przejęzyczyć. Nie budzi jednak wątpliwości Sądu, iż uraz jakiego doznała powódka, miał miejsce w styczniu 2011 roku.

Sąd Rejonowy dokonał ustaleń w oparciu o szereg dokumentacji medycznej – począwszy od dokumentacji przyjęcia powódki w Poradni chirurgii urazowo – ortopedycznej Wojewódzkiej (...) w Ł., gdzie zostało wykonane badanie RTG oraz rozpoznano stłuczenie kolana prawego, poprzez kartę informacyjną leczenia szpitalnego Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł., aż do dokumentacji medycznej leczenia szpitalnego w Klinice (...), Onkologicznej i Traumatologii Oddziału Urazowo-Ortopedycznego, Ortopedii Rekonstrukcyjnej i Onkologicznej O.-Rehabilitacyjnego Szpitala (...) w P., w którym to rozpoznano u pozwanej uraz więzadła krzyżowego przedniego prawego stanu kolanowego w przebiegu urazu skrętnego. Sąd również oparł się na opiniach biegłego ortopedy, oraz doświadczeniu życiowym, a także na okoliczności, iż powódka zarówno przed zdarzeniem jak i po nim, nie doznała żadnych urazów.

Niezrozumiałym, w ocenie Sądu Odwoławczego, jest również pogląd pozwanego, co do braku jego odpowiedzialności za szkodę powstałą u powódki. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż to pozwany prowadził w czasie zdarzenia parking płatny przy ulicy (...). Na bilecie parkingowym wydanym powódce widniał NIP działalności gospodarczej prowadzonej przez S. S., który jako jedyny pobierał dochody z parkingu. Prowadzenie parkingu odbywało się w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...) P.P.H.U. (...). Sąd odwoławczy nie miał wątpliwości, iż uznać należało, że pozwany jest osobą odpowiedzialną za utrzymanie parkingu.

Przechodząc dalej, zgodnie z art. 233 § 2 k.p.c., Sąd ocenia negatywne zachowania stron, utrudniające lub uniemożliwiające przeprowadzenie dowodów w toku postępowania. Powyższe oznacza, że Sąd może uznać za nieudowodnione twierdzenie tej strony, która odmówiła przedstawienia dowodu lub stawiała przeszkody w jego przeprowadzeniu, bądź też przyjąć za prawdziwe twierdzenia strony przeciwnej. Nie oznacza to jednak, że wnioski Sądu każdorazowo tak będą się kształtowały. Ocena uzależniona jest bowiem od okoliczności sprawy, a poczynienie ustaleń innych od wskazywanych przez stronę, która wniosowała o przeprowadzenia dowodu, może wynikać z pozostałego materiału procesowego, rozważonego według wspomnianych wyżej kryteriów oceny dowodów. W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom apelującego, powódka sprostała ciężącym na niej wymaganiami udowodnienia powstania szkody. Przedstawiła dokumentację medyczną, która w sposób przejrzysty dokumentowała przebieg rekonwalescencji po zdarzeniu.

Zarzut naruszenia art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

Powołanie się na podstawę naruszenia w postaci art. 327¹ § 1 k.p.c. jest usprawiedliwione tylko wówczas, gdy z uzasadnienia orzeczenia nie daje się odczytać, jaki stan faktyczny lub prawny stanowił podstawę rozstrzygnięcia, co uniemożliwia kontrolę instancyjną. Inaczej rzecz ujmując, zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia może okazać się zasadny tylko wówczas, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wymienionych w art. 327¹ § 1 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli, czyli gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji uniemożliwia całkowicie odtworzenie i ocenę wyводу (ciągu wnioskowania o faktach i prawie), który doprowadził do przyjęcia zawartego w sentencji rozstrzygnięcia. To, czy w istocie sprawa została wadliwie, czy prawidłowo rozstrzygnięta nie zależy od tego, jak zostało napisane uzasadnienie. Jedynie w takim wypadku uchybienie art. 327¹ § 1 k.p.c. może być uznane za mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Oznacza to, że nie każde uchybienie w zakresie konstrukcji uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji może stanowić podstawę do kreowania skutecznego zarzutu. Skarżący musi przy tym wykazać zaistnienie tego rodzaju wadliwości, które czynią uzasadnienie bezwartościowym dla oceny wydanego rozstrzygnięcia sprawy (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 lipca 2018 r., I ACa 24/18, publ. Legalis nr 1842038).

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy pochylił się nad całością zebranego materiału dowodowego, a przedstawione w uzasadnieniu rozważania dotyczące podstawy prawnej orzekania w pełni oddają motywy, jakimi kierował się Sąd Rejonowy. Tym samym uzasadnienie wyroku Sądu I instancji czyni zadość wymogom stawianym w art. 327¹ § 1 k.p.c.

Podsumowując powyższy wywód stwierdzić należy, iż apelacja pozwanego nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego i w konsekwencji podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Mając na uwadze, iż apelujący przegrał proces, a powód poniósł koszty związane z udziałem w postępowaniu apelacyjnym, należało zwrócić mu żądane koszty. Na koszty te złożyły się koszty ustanowienia pełnomocnika w sprawie, ustalone na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).